

løst Sognebaand og desuagtet vare benviste til alle andre Kirker undtagen deres egen, som slet ikke blev bragt, forekommer mig at være fuldstændig slaaende. — Det ærede Medlem for Middelfart (H. C. D. Müller) har under Nr. 14 stillet et Forslag om, at der skulde optages nogle Parentheser, som vi have udeladt. Grunden, hvorfor vi have udeladt dem, er den, at vi, som den ærede Minister ogsaa bemærkede, finde dem oversflødige. Det er Ting, der give sig af sig selv; de høre ikke hjemme i en Lov, men ere af administrativ Natur. — Til § 7 har det ærede Medlem stillet Forslaget under Nr. 15, som jeg maa tilstaa, jeg ikke forstaa. Det ærede Medlem mener, at ved hans Forslag skulle vi give Folk, som ikke høre til Folkkirken, Ret til at udføre de kirkelige Ceremonier, som de vilste at udføre, paa Sognets Kirkegaard, men det synes mig, staaar der ikke det Mindste om i hans Forslag, og det indeholder i saa Henseende ikke Andet end vort Forslag, nemlig at Folk, der ikke høre til Folkkirken, kunne blive begravede paa Kirkegaarden, det indeholder slet ikke Noget om Ceremoniene. Det Gnefte, det indeholder som Noget, der ikke staaar i Flertallets Forslag, er den Sætning: „Saa fremt vedkommende Afsøde ikke har hørt til et Trossamfund, der har en egen Kirkegaard der paa Stedet osv.; men det er dog en Bestemmelse, som vi slet ikke kunne gaa hen og vedtage. Lad os sætte, at det er en Jøde eller en Katholik, og som saaledes har hørt til et andet Trossamfund, der har sin egen Kirkegaard der paa Stedet; men sæt tillige, at det vedkommende Trossamfund har lyst ham i Bøn og udstødt ham eller paa anden Maade erklæret, at det ikke vil have hans Lig, men at hans Familie eller andre Vedkommende alligevel sige: Han hører til det paagældende Trossamfund, han er Jøde eller Katholik, skal Dørtigheden saa, efterat Manden er død, indlade sig i Strid med det paagældende Trossamfund om, hvorvidt han er bleven udstødt med Rette, eller hvorvidt denne Udskælselse har Kraft eller ikke? Mig forekommer det at være Noget, som Staten paa ingen Maade skal blande sig i. Saa er den Bestemmelse dog langt bedre og simplere, at de

Ofterladte have Ret til at fordre ham begravet paa Sognets Kirkegaard, men ogsaa kunne lade det være, hvis de paa anden Maade sørge derfor. Det har ikke været vor Mening, at der skulde være nogen Tvang tilstede til at lade ham begrave paa Sognets Kirkegaard, men at det kun skal være en Ret. Endelig har det ærede Medlem ikke medtaget det sidste Stykke af vort Forslag, skjøndt denne Del deraf kan have sin store praktiske Betydning. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Casse) om, at Loven ikke skal gjælde for Færverne, maa jeg sige, at jeg ikke kan erkjende de Grunde, som det ærede Medlem anførte, for tilstrækkelige. Han sagde, at Loven ikke kunde finde Anvendelse deroppe, men jeg sender ikke anderledes til Forholdene paa Færverne, end at den jo i mange Tilfælde maa kunne finde Anvendelse der. Sognene paa Færverne ere ganske vist meget udstrakte, men de stode dog i flere Tilfælde saaledes sammen, at man kan have nærmere til en anden Sogns Præst end til sin egen, ligesom ogsaa Forbindelsesveiene deroppe over Søen ere saadanne, at man godt kan faae en Præst fra eet Sogn til et andet. Men naar det er Tilfældet, saa ser jeg ikke, hvorfor Loven ikke skulde kunne finde Anvendelse der. Den Bestemmelse i § 3, at de Vedkommende i visse Tilfælde skulde indhente Samtykke fra Biskoppen eller Ministeren, kunde i alt Fald ikke, sagde det ærede Medlem, gives for Færverne. Jeg vil dertil svare, at umuligt er det ikke, at de kunne indhente et saadant Samtykke, om det end vilde forhale Tiden, men man kunde jo da give Myndigheden til Provsten istedetfor Biskoppen og Ministeren, og saa var den Sag klar. At der er enkelte andre Love, som vi ikke have udvidet til Færverne, er ganske rigtigt, men jeg ser ikke, at det taler for at vi ikke skulle gjøre det ved den foreliggende Lov. Vi have jo givet Loven om Sognebaandets Løsning for Færverne, og var det end i 1855, altsaa kort Tid efter, at Lagtinget var blevet oprettet, saa have vi dog ogsaa senere i 1868, da vi gav Valgmenighedsloven, ladet den gjælde for Færverne, saa jeg ser ikke, hvorfor vi ikke ogsaa nu skulle